

Втихала роса на травах...

Наталя любила свого чоловіка Романа. Любила аж занадто – ні в чому йому не перечила, ніколи на нього не сердилася, в усьому догоджала.

«Він вдома – господар, не п'яниця, щирий батько, має авторитет на роботі, то чому ж я його не маю шанувати?» – казала у відповідь подрузі, коли та прозоро натякала на «ліві» походеньки її благовірного. «Не вірю я, що він може мені зраджувати!

– палко заперечувала, – знаєш, як я його люблю? Може, для когось він – просто симпатичний чоловік, а для мене – цілий світ!»

Подруга вже й сама не рада була, що затіяла цю розмову. Правда правдою, а як Наталя її переживе?

У цій сім'ї підростало двоє дівчаток – чемні, виховані школярки-відмінниці молодших класів. Але все-таки Наталя ловила себе на думці, що на першому плані в неї Роман. І обновка – йому, і кращий шматок, і увага!

Щодня прасувала сорочки, підбирала краватки, готувала легкий, смачний сніданок і поцілунком проводжала на службу. Збирала до школи доньок, а потім бігла на роботу.

Жили вони на околиці районного містечка, мали невелике господарство, кілька соток городу. До хліва, де рохкав чистенький кабанчик, а у вимощених сіном ящиках неслися кури, Роман заходив рідко. Наталя старалася обходити живність сама – щоб чоловік, бува, не забруднився та запаху не набрався.

Такою незвичайною була Наталина любов. Роман це знав, але не цінував. І, мабуть, тому що був упевнений – дружина пробачить йому будь-яку провину, давно вже її зраджував.

Довгими осінніми вечорами жінка виходила на вулицю, вслухалася в холодну тишу – чи не йде її Роман? Як тільки чула знайомі кроки, полегшено зітхала й швиденько йшла до хати лаштувати вечерю.

Чоловік на їжу часом не міг і дивитися. «Ти знаєш, – говорив, обіймаючи дружину, – ця нарада так мене стомила, що вже сил немає їсти. Краще піду спати».

Вранці поспішав на роботу, перекинувшись із сім'єю кількома словами, ніколи не забуваючи поцілувати дружину.

«Ой, ре вірю я нікому, – тихцем всміхалася Наталя – він же одну мене любить».

Але якось, перучи чоловікову сорочку, побачила на ній відбиток губної помади. «Не може бути, Роман на це не піде... Він такий завантажений роботою – то в нього нарада, то збори, то відрядження. Ні, це, мабуть, не помада...»

Тільки після того, як по телефону жіночий голос їй сказав: «Твій Роман тебе зраджує, він не вартий того, щоб ти його так кохала!», Наталя наважилася поговорити з чоловіком.

Почала розмову тихо, делікатно, аби не образити його, а він аж із дивана скочив: «Та ти що? Віриш комусь, а не мені?! Зайшли з колегами на каву, посиділи, поговорили – жінки й чоловіки, та й розійшлися по домівках. Де ж тут зрада?»

А сам усе частіше приходив додому пізно ввечері та ще й напідпитку. Ось і тієї літньої ночі вже й дівчатка поснули, й Наталі спати хотілося, а Романа все не

було й не було. Аж нарешті з темряви вигулькнув його автомобіль, зупинився біля двору. Гамір якийсь, невже знову запросив друзів?

В хату зайшли якісь дві дівчини, чоловік і чого товариш. «Наталю, ми тут трохи посидимо, дай щось перекусити і йди спати, – наказав Роман, – я скоро прийду».

Вона накрила на стіл і пішла в спальню. Лежала в темній кімнаті з відкритими, повними сліз очима.

«Це вже зрада в моєму власному домі. Як же він може ось так, боляче, по живому різати? Я ж так його люблю!» – перепліталися в голові думки. «А може, вони просто колеги?» – теплилася остання надія.

Підійшла тихенько до дверей, заглянула в щілину – в чоловіка на руках сиділа одна з дів Далеко за північ стихли голоси у вітальні. Роман прийшов аж під ранок.

Вона вперше його не розбудила. Вперше не подала сніданок і не випрасувала сорочки. Зателефонувала на свою роботу, що прихворіла, а сама зачинилася в кімнаті й плакала, плакала. Зрада пекла душу.

«Він розтоптав мою любов, я такого не витримаю!» І так їй тісно було в цьому світі, і так порожньо, що навіть доньки не цікавили.

...Народжувався новий день, сонними хмарами пахло небо. Наталя повільно йшла до води, аби втопити себе разом із заподіяною їй зрадою. Стала на кручі, скинула кофтину з пліч на землю, аби знали, де вона поділася. Вода вихрила, плескаючи об берег, темна, аж чорна, тут ніхто й ніколи не купався – обминали страшне місце. Ще раз оглянулася довкола і раптом почула, як під корчами запищало якесь пташеня. І відразу ж голосно скрикнула мама-пташка, залопотіла крильцями, захищаючи злякане своє дитя.

Чи цей крик, чи раптова згадка про маленьких доньок в одну мить пробудили Наталю. Вона наче вперше побачила навколишній світ: вранішня земля пахла голубим туманом, а над нею, немов чиясь надія, підіймалося велике добре сонце. І все це ніби говорило: «Не вартий він твоїх сліз, не вартий він твого життя!»

Молода жінка змучено посміхнулася, зодягла свою кофтину, а потім гордо підняла важку голову й пішла лугом.

«Тепер усе в мене зміниться, – думала, вдихаючи на повні груди терпке повітря, – тепер я стала іншою!»

Теплом і світлом починався літній ранок, полоскала співом горлечко якась невидима птаха. Все в природі стверджувало: треба жити! Треба жити, тому що навіть найболючіші зради минають, мов темні ночі, після яких неодмінно сходить сонце.

Наталя поспішала, майже бігла додому – до своєї хати, до своїх дівчаток. І вперше в житті – не до Романа.

А на травах – повільно висихала роса...

Олена ЯРОЩУК

с. Симонів.